

Versuri dintr-o ceașcă de cafea

M.C.

Versuri dintr-o ceasca de cafea

Number I of 1.0

M.C.

(2017)

Etichete: VERSURI, POEZII, CAFEAUA DE DIMINEATA

Capricii de toamnă

Multe neazuri adunat-a Tăria vremurilor sure
Și plânge fără de oprire jelind prin anticele turle,
Îneacă frunze-nsângerate de biciul vântului tubat,
Cântă prohodul unui soare ce s-a lăsat a fi uitat...

E sfâșiată pe-ndelete cu vechi săgeți înveninate
Și în zadar se peticește cu stele mici și răsfirate
Din constelații efemere ce-s rătăcite-n Univers;
Lacrimi îi curg neconținut în ritmul mut al unui vers...

Își caută răgaz în Luna ce-ar răsări măcar o clipă,
Dar o-mpresoară norii aprigi - lumina nu-i pentru risipă -
Și o alungă fără milă în lumea viselor de noapte
Și-n poezii cu iz romantic unde răzbate printre șoapte...

Se resemnează de nevoie, își stoarce mantia prea udă,
Căci n-are formă de scăpare din Toamna slută și zăludă;
Își poartă crucea pân' la capăt Tăria lumilor albastre,
Ascunde-n nori, cu măiestrie, lumina stelelor sihastre...

Se poartă alb-negru

Se poartă alb-negru
pe ceruri și-n gând
și-n zorii de zi
și-n primul cuvânt,
cerneala aleargă,
pigment nu-și găsește,
iar pana (tot albă)
cuvântul greșește
speriată de ploaie-n
sincopa-i vioaie;
sub norul integru
se poartă alb-negru.
În negru și alb
se-mbracă pământul,
de doliu-i e negrul,
dansează cu vântul,
fractali de lumină
se sparg de catarge
aruncă-n abisuri
molatice alge;
cuvântul se-adună,
dar pana din mână
scârțâie slab
în negru și alb.

Mi-e toamnă azi...

Mi-e toamnă azi...

Numai puțin.

Și îmi zâmbește roș-gălbui,

Un vechi refren... nu-l mai retin.

În vârf de deal,

Gutui.

Mi-e toamnă azi...

Numai un strop.

Un colț de cer mai azuriu

Acoperit de-un nor miop.

Pământul încă-i fraged,

Viu.

Mi-e toamnă azi...

O picătură.

Un strat de frunze arămii

Se scaldă suav în arătură.

Tu, zâmbet cald,

Să vii!

Reclamație

Noiembrie păgân și dur
Ajuns-ai iute la hotare;
Pe-o mătură de vrăjitoare
Naști din albastru, griul sur.

Te dai naiv, frumos și blând,
Arunci cu raze la derută,
Dar pregătit, după rețută,
Stai să ataci la un cuvânt.

Tot veșmântat în auriu
- Căci despuiat-ai toți copacii
Lăsându-i goi de tot, săracii -
Te-mpleticești ca un mort viu.

Ți-ai pus chiar și proteză nouă
Cu dinți de gheață, ascuțiți,
Și muști din norii amortiți
Să ningă brumă-n loc de rouă.

Aș vrea să te reclam pe-un val
La zeul Timp, dar sunt o doamnă.
Tu ți-ai trădat stăpâna Toamnă
Și iernii te-ai făcut vasal.

Iar când te va privi de sus
- Căci pe Decembrie-l iubește -
Și te va alunga hoțeste,
Să nu te plângi că nu ți-am spus.

Fluturi

Aș vrea să mai pictez o dată simțăminte,
S-aștern curat trăirile-n cuvinte
Dar le-am uitat; sau nu le mai găsesc
Și vidul alb îmi pare-acum firesc.

Adun mereu în noapte praf de stele,
Îl picur fin în gândurile mele,
Adaug stropi mărunți de nerăbdare
Și-un colț de cer udat cu-nseninare.

Amestec totul calm, dar cu-ndârjire,
Fur de la timp un pic de nemurire
Pe care îl adaug cu-ndoială;
Nu voiam eu, tot gândul să dispară?

Și-a dispărut; acum mi-e dor de el,
De gândul meu zburdalnic și stingher
Ce s-a pierdut în timp, printre tăceri,
Prin umbre vii și prin același...ieri.

Schițez din când în când câte-un schelet
Dintr-un amurg închis într-un sipet
Din care ies încet, zburând spre soare
Cu aripi mici, albaștri fluturi de cicoare...

Dor

Mi-e dor de cerul meu albastru
Când norii nu știau să plângă,
Mi-e dor să-mi spună-al nopții astru
Că și la mine-o să ajungă.

Mi-e dor să văd în orice floare
Un zâmbet dintr-un timp ascuns,
Mi-e dor să-mi picure culoare
În gândul de dureri pătruns.

Mi-e dor de stropi de rouă deasă
Ce oglindeau a mea privire,
Mi-e dor de noaptea care varsă
Cascade vii de nemurire.

Mi-e dor să fiu un colț de cer
Și fără nori să ning iubire,
Să pot privi de sus cum pier
Tristeți și dor în amintire.

Mi-e dor să alerg prin ploaia rece
Cu părul despletit în vânt,
Să văd aievea-atunci când trece
Un curcubeu peste pământ.

Mi-e dor de mine când prea vie
Mă regăseam într-un cuvânt,
Mi-e dor de-o caldă melodie
Să știu de încă vie sunt.

Copiilor

De ce prea mult am vrut să plec? -copil fiind, cu inocență,
Gândeam c-atunci când o să treci, voi fi adult cu experiență,
Că voi ști face lucruri mari, să merg ca mama la serviciu,
Habar n-aveam c-a fi adult e mai degrabă un supliciu.

Că visele nu se-mplinesc doar pentru că visezi frumos
Și am aflat că doar în cărți învins e zmeul fioros.
Că lumea-i plină de minciuni si oamenii sunt ipocriți
Deși nu știu cum să zâmbească, pretind ca-s cei mai fericiți...

Când crești puțin și înțelegi, ei aripile-ti vor tăia:
Că "ce știi tu, ești un copil, acum trăiești în lumea mea"
Cu multă-amaraciune-n glas vor spune ei nepăsători
La visul tău copilăresc, că vei putea cândva să zbori...

Iar cei ce vor să te ajute, de alții nu vor fi lăsați
Căci viața are reguli multe și oamenii-s tot mai ciudați;
Cu toții vor s-ajungi departe, să treci în alte emisfere,
Dar nu-ți arată ce unelte să folosești s-ajungi la ele...

Tu nu-ti dori să crești, copile; te joacă mult, pentru noi toți,
Căci vor veni acele zile când ai să vrei, dar n-ai să poți.
Nu-ți irosi copilăria dorind mereu să te faci mare
Pășește mic, în timp ce-aștepti inevitabila schimbare.

Iar când la rândul tău vei fi adult stapan pe viața ta,
Nu-ți uita visul de copil, lucrează la-mplinrea sa!
Vei întâlni destui tâmpiți ce-or să-ți arate aprigi colți;
Tu luptă împotriva lor și demonstrează-le ca poți!

Punct. Și de la capăt...

Răsare-o Nouă Lună pe ceru-mi înstelat
Și îmi deschise calea spre foile nescrise,
Nu am cerut nimic, dar mi s-a arătat
Că drumurile bune, nu sunt cele promise.

Nu au nici felinare, nu au nici vechi trădări,
Sunt foi semnate-n alb de-o nouă rânduire,
Nu mai e loc de temeri și nici de crunte stări,
E doar o poartă vie spre-o simplă împlinire.

E timpu'-înaintat și-i vremea la răscruce,
Prea mult trecut-au clipe într-un absurd decor,
E-atat de scurtă viața și repede se duce,
Se pierde-ntr-o secundă prin praful unui nor.

Sunt zeci de mii de lacrimi ce cad neconținut
Din ochi ce nu-nțeleg a lor deșertăciune,
Când din al nopții vis se vor trezi subit,
Pe cerul dimineții un soare vor a pune.

Dureri și deziluzii noi singuri le creăm
Dorind cu lăcomie ce n-avem trebuință,
Dar universul știe că trebui să-nvățăm
Și lecții ne predă, mereu în consecință.

Iubirea e un dar, iar viața-i privilegiu;
Prea mulți le înțeleg doar ca abstract concept,
Le irosesc constant și-n funerar cortegiu
Prea repede se duc în lumea Celui Drept...

Esență

Nici timpul nu mă înțelege și-mi toarnă-ntruna numai ploi,
Dacă-as putea acum alege, aș vrea să nu mai plouă-n noi,
Din suferinți și nepăsare as vrea să pot s-aleg iubirea,
Dintre durere și uitare, azi aș alege amintirea...

Dar amintirea și durerea s-acum într-una contopite
Lăsând în urmă doar părerea că ar fi fost mereu iubite,
Am obosit să mă supun atâtor reguli fără rost
Și doar pe mine mă răzbun pentru fantoma care-am fost.

Trecut-am fără sens prin viață ca o stafie printre ziduri
Și am țesut c-un fir de ață doar spațiile dintre rânduri,
Nu am știut nimic a cere, dar am dat tot de bunăvoie
Și înțeles-am în tăcere ca doar de Tine am nevoie...

Să mă pătrunzi adânc, în gânduri, când dorul naște iar suspine,
Ca lumânarea într-un sfeșnic să mă topesc, arzând în Tine...
Să-mi picuri fără de măsură cascadele-ti de nemurire,
Fără distanță, fără timp, să mă înveți să-ți fiu Iubire...

Rugăminte

Dă-mi liniștea eternă tu, Dimineață blândă,
Trecește-mă din nou stropindu-mă cu rouă,
Ascunde-mă sub soare, de norii ce-s la pândă,
Ridică-mă din lumea în care tot mai plouă...

Adună-mă cuminte, bucată cu bucată,
Mă strânge-ntr-un buchet cu flori de iasomie
Să te respir adânc din lacrima curată
Ce picură mărunț pe foaia de hârtie.

Înșiră-mă apoi în tainice cuvinte
Și scrie-mă chirilic pe-o scoarță de copac,
Păstrează-mi înțelesul în piatra din morminte,
Pictează-mi dorul alb, pe-un colț de catafalc.

Vibrează-mă în note pe-un portativ Albastru
Ca vântul să mă cânte în iad și pe pământ,
Răsfiră-mă-n lumina de seară-a unui astru
Să mă audă cerul cum îi vorbesc, tăcând.

Destin

Doar clipe zburătoare noi suntem pe Pământ,
O singură menire pe lume împlinim
Și poți citi în stele când sufletul ti-e frânt
Destinul nostru sigur: ne naștem să murim!

Ne amăgim sublim cu vise prea mărețe
Că lumea vom schimba-o într-un tărâm mai bun,
Că păcălim destinul cu planuri îndrăznețe,
Că ne decidem soarta; - ce gânduri de nebun! -

Ce e să se-mplinească se-ntâmplă negresit
Și nu există clipă să poată fi schimbată,
Căci timpul ce se scurge nu poate fi oprit,
Nici moartea ce-i eternă n-o păcălești vreodată.

Și-atunci de ce te chinui, tu, Omule mărunț
Să cauți veșnicia-n iluzii efemere?
De ce hrănești absurdul cu gânduri ce prin vânt
Dispar necontrolat în alte emisfere?

Cu pași mici te grăbești spre marele Nimic,
Alergi neconținut după averi deșarte,
N-aș vrea mărețul plan cu vorbe să ți-l stric
Dar crede-ma când spun: n-o să ajungi departe...

Când firul se termină și părăsi-vei viața,
Când sub pământ vei sta pentru eternitate,
Când totu'-n jur va fi doar rece precum gheața,
În urmă vei lăsa ce-ai strâns făcând păcate.

Și nu-i păcat mai mare decât să nu iubești
Și flori și ploi și oameni și viața deopotrivă,
Aducă păcatul ce-l faci când nu zâmbești
Și-o să-nțelegi ca-n neguri ți-e inima captivă.

De spui că suferința ti-e unicul amic,
Privește-adanc în tine fără să-ti fie teamă:
Ai suflet masochist și-un neuron cam mic
Ce doar să-ti plângi de milă, cu forță te îndeamnă!

Ne raportăm constant la marea Societate
Și nu avem o viață, pe-a altora-o trăim,

Cat timp avem doar vise de alții controlate,
Destinul ce e scris, cu TRUDĂ-l împlinim...

Tăceri

Au smuls și cea din urmă fărâmbă de lumină;
Stricat-am cerul alb și am zgâriat un nor
S-o iau din nou, dar mi-e acum străină
Și a lăsat în urmă înneguratul dor...

Au dezbracat vulgar de vise amintirea,
Au transformat-o-ntr-un amorf schelet,
Cu lanț de spini au desenat iubirea
Și-au încuiat-o cu sadism într-un sipet.

Au sugrumat încet, încrederea rămasă,
Au înecat-o-ntr-un ocean de foc,
Din chipul blând făcut-au azi grimasă,
Au pus sufletul gaj, la jocuri de noroc.

Au fost făcute toate din umbră, de Tăceri
Ce-au pus în fața inimii un scut.
Trezindu-mă-ntr-un mâine fără ieri,
Azi am tăcut.

Teamă

Mă tem acum, mai mult ca-n alte vremuri,
De nori, de ploi, de semne, de îndemnuri,
Dar cel mai mult mă tem acum de mine,
De valul meu de gânduri ce se ascunde-n tine.

Mă tem de trandafirul cu spini încorsetat
Ce din albastru, negru, cu lacrimi e pictat,
Mă tem de veșnicia iluziei iubire,
Mă tem de scânteierea ce arde în privire.

Mă tem să-mi amintesc, mi-aduce-acum durere,
Mă tem apoi să uit ce-mi era mângâiere,
Mă tem de orice vis ce-n noapte mă-nconjoară,
Mă tem de Floarea Albă din blânda primăvară.

Mă tem chiar și de teama ce Tu mi-ai dăruit-o,
Când în mărinimia-ti cu mine-ai împărțit-o,
Mă tem acum de toate și mă ascund de tot
Să uit, în teama mea, de-al sortii trist complot.

Speranță

Din șoaptele prea mute, rămase nerostite
De buzele prea arse de lacrimă și dor,
Se scriu mereu balade în sânge plămădite
Strigând după iubire în gândul călător.

Se-aștern cuvinte vechi, cu lacrimi împletite,
Se nasc povești cântate pe-o coardă de chitară,
Se-arunca în eter cu versuri scrijelite
Pe colțul unui nor, cu-o inimă amară...

Se vrea a pune lacăt la pleoape obosite,
Se-ascunde dorul greu sub măști de nepăsare,
Se sfarmă-n bucățele poveștile trăite
Și totu'-i inutil, căci dragostea nu moare...

Zadarnic căutăm continuu surogate
Degeaba ardem iară cutia cu-amintiri,
Căci în iubirea pură, nu cui pe cui se scoate
Ci numai scânteierea aceleiași priviri.

Rămânem cu speranța ca generosul timp
Și ochii nevăzuți s-aduca alinare,
Cu ploi să spele tainic dorința-n anotimp,
S-alunge ferm iubirea și dorul în uitare...

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

